

VECKOBLADET

Fredag 25 oktober

Utkommer fredagar

1996 22:e årg.

29

Dom närmast sörjande var där –

– Lars V Andersson (c) och Louise Rehn (m), två svurna fiender till Lunds kommuns engagemang i en skånsk dansteater.

Det handlar alltså om Skånes dansteaters premiär i onsdags kväll på Lunds stadsteater. Mer om vilka som var där behöver inte ordas, ty detta är inget galapetterreportage. Det är inte heller någon initierad recension av en dansföreställning, ty det begriper jag mig inte på. Varför då skriva i Veckobladet alls?

Jag har en gång tidigare i VB skrivit närmast ett kåseri om dansteatern. Det var efter urpremiären på Folkparken förra sommaren. Det jag dåäste mig vid var den alldeles utmärkte användningen av folkparksbyggnaden som dansteater-scen! Tyvärr kom det inte så mycket publik till föreställningarna efter premiären. Dansteatern ansågs död – det skulle aldrig gå att få upp intresset i denna kräsna stad. En del påstod att Folkparken ligger alldeles för långt bort – från vadå?

Som bekant är det politiska stödet till Skånes dansteater vacklande. Socialdemokraterna har bestämt sig för att säga nej, och då blir det inga dansmiljoner i lundabudgeten.

Vänsterpartiet och folkpartiet är fortfarande för denna kultursatsning, men lär komma i minoritet. Regionen i övrigt får väl ställa upp!

Urpremiären

Hur är då en dansföreställning? Visst är det en upplevelse – möjligen av något skiftande slag. Onsdagens urpremiär "Dom närmast" består av två olika koreografier av "morgondagens stora danskonstnärer", skånetösen Helena Franzén och newyorkgrabben Seán Curran, för att citera programbladet.

Den första med titeln "Magma" gör skäl för namnet i scenografi, ljus och kostym – rödglödgat som i vulkanens inre rör sig de sex dansarna med en beundransvärd precision och samstämdhet – men i stort sett ljudlöst, helt utan musik, eller till mycket svag musik. Bara dansarnas egen andning och hjärtljud hörs flämtande i högtalarna.

De måste ha en enastående kondition, och man imponeras onekligen av deras förmåga att memorera och korrelera rörelserna så fint – utan ljud. Spännvidden mellan aggressivitet och sensualitet är påtaglig, men dansarna behärskar dem

bägge. Bäst tycker jag om de sensuella rörelserna. Det handlar ju om mänskliga relationer, som Kitten förklarade det första dansstycket.

Crescendot med sex blåslampor på scen är magnifikt och höjer bokstavligen temperaturen i salongen. "Inte lätt att få tillstånd till öppen eld på scen", kommenterade kulturchefen Gunnar Haag.

Skolavslutning

Det andra stycket är en bjärt kontrast till det avantgardistiska första stycket. Som en skolklass på skolavslutning i naturen framför de nu 18 dansarna en rad nästan klassiska danssturer till Franz Schuberts musik – idel välkända melodier, Raffinerat och med mycket fantasi låter koreografen Seán Curran associera både till square dance, gymna och pas-des-deux. Kort sagt en lätt och glad dans, som orsakade stående ovationer hos den tämligen medelålders premiärpubliken.

Man får nu med spänning se om denna moderna dansföreställning kan locka en mer ungdomlig publik på de fem föreställningar som är kvar – idag fredag samt onsdag-fredag nästa vecka och avslutning den 9/11.

(forts. s. 3)

EMU från vänster

När Mats Olsson refererade vad Jonas Sjöstedt sagt om EMU på Palaestra härom veckan låg slutsatsen om inte så avlägset. Att man från mycket traditionella vänsterståndpunkter kan se EMU, som en viktig del i ett helt annat projekt framgår av en artikelserie, som publicerades i Dagens Nyheter i slutet av september. Två tyska journalister, Hans-Peter Martin och Harald Schuman på *Der Spiegel* skriver om den s.k. Framtids-fällan, på tyska "Die Globalisierungs-falle". De beskriver – min sammanfattning är mycket komprimerad och hårdragen – friare världshandel, ekonomisk avreglering, transnationella företag och miljöförstoring, som hemska hot mot den europeiska arbetarklassens välfärd. Liknande resonemang förs inom den svenska vänstern. Det som skiljer radikalt är slutsatserna och förslagen till lösningar och att Martin och Schuman är optimister.

Positiva masstrejker

Masstrejker bland statsanställda i Frankrike, Belgien och Spanien är positiva tecken. Detsamma gäller

demonstrationer i London, Bonn och Rom; aktiviteter i Greenpeace eller i stadsdelsföreningar och kyrkor; solidaritetsaktioner för utlänningar och invandrare. De ser många exempel på social sammanhållning, som en motvikt till "globala fantomen". Det jäser även bland Europas ekonomiska och politiska eliter. Frankrikes president Jacques Chirac har krävt att globaliseringsprocessen måste ske i "kontrollerade former" och tidigare Fiatchefen Agnelli har sagt att "när de sociala kostnaderna (för världsmarknadsanpassningen) blir outhärdliga", så kommer en "fästningsmentalitet" att spridas i de olika länderna. Slutsatsen blir att det finns tillräckligt med energi för att med demokratiska reformer gå emot marknadsdiktaturen.

Varför har det då inte hänt något? Författarnas svar är att det europeiska alternativets svaghet inte är bristande väljarstöd, utan splittringen i nationella och regionala initiativ. "Reformer, som tar stopp vid statsgränsen har ingen chans i den multinationella ekonomins tidevarv."

Tio vänsterpunkter

föreslås i ett handlingsprogram:

1. Ett demokratiskt och handlingskraftigt EU. Öppna sammanträden i ministerrådet, val av EU-kommission genom parlamentet och nationella parlamentsdebatter om varje EU-lag.

2. Stärkt medborgarinflytandet i Europa. Överallt finns det möjlighet att stå emot social utslagning och kräva alternativ till marknaden och sociala nedskärningar. Att tänka lokalt och handla globalt är nog bra, men det är bättre att handla gemensamt över gränserna.

3. Europeisk valutaunion. Växelkurserna kan stabiliseras och det monetära värdet på europeiska produkter i USA och Asien kan inte bestämmas av amerikanska centralbanken eller valutaspekulanter i London, New York eller Singapore. Möjligheter öppnas också att torrlägga skatteoaser och ta ut skatt på privata räntevinster.

4. Utvidgad EU-lagarna till skatteområdet. Skattepolitiken är nyckeln till en demokratisk styrning av ekonomin utan byråkratiska ingrepp på marknaden. Det är dessutom enda sättet att få slut på den interna kapplöpningen om lägst företagsbeskattning.

(forts. på sid. 2)

Information till
Vänsterpartiets medlemmar:

Varför sämre för v i Lund än i landet?

Bl.a. denna fråga diskuteras på Vänsterpartiet Lunds medlemsmöte, tisdagen den 5 november, kl. 19.30 på partilokalen, Bredgatan 28. På dagordningen står:

- styrelse- och övriga rapporter
- val till styrelser & nämnder
- ombud till höstkongress
- kommunens budget – inledning Roland Andersson
- LundaMaTs, inledning av Karin Svensson Smith (medtag förslaget, utskickat tidigare i år, finns också upptryckt på mötet)
- KDN-reformen – var står vi och hur ska vi jobba vidare? Inledning Kajsa Theander.

– varför sämre i Lund än i riket? Inledning Sven-Bertil Persson.

Styrelsen vill ha beslut om att utse en mellanvalsgrupp med uppgift att i nära samarbete med styrelsen och Kompol redan nu börja dra upp riktlinjerna för valrörelsen 98 och bl.a. ta fram förslag på hur vår politik kan göras så offensiv som möjligt med sikte på valet.

Lokalen

Styrelsen diskuterar f. n. med Ung Vänster Lund om att i framtiden dela lokal med dem (de lämnar sina två rum mot gatan). Detta för att minska lokalkostnaderna.

Nej till EMU

Fortfarande finns det masstidningar (Nej till EMU) kvar på partilokalen för utdelning. Sprid tidningen där du bor! Kom till lokalen på våra expeditionstider: tisdag 10-16, onsdag 18-20 samt torsdag 10-15 och hämta tidningar, alternativt på medlemsmötet den 5.11.

Distriktets höstkongress

Lördag 23.11 har vänsterpartiet Skåne höstkongress kl. 11 i landstingshuset i Lund. Lunds ombud utses på medlemsmötet den 5.11. Höstkongressen behandlar partidistriktets budget för 1997 samt förslag till avsnitt i v-Skånes regionalpolitiska program för sjukvård, miljö och trafik samt diskussionsunderlag om näringspolitik. Förslag till programskrivningar finns på lokalen i Lund fr.o.m. 4.11 och kan hämtas där (expeditionstider se ovan). Vill man få något ändrat eller tillagt i förslagen måste man motionera. Motioner skickas enskilt till Vänsterpartiet Skåne, Nobelv. 51, 214 33 Malmö och ska vara distriktet tillhanda senast den 15.11 kl 12.

EU och den historiska materialismen

EU-debatten har åter flammats upp, och det är inte så konstigt i dessa tider av diskussion om EMU och ERM. Jag välkomnar Sten Henrikssons inlägg i förra VB-numret med anledning av en anmärkning i min recension av Sverker Oredssons bok.

Först ett klargörande: det var ingen öm EU-tå som fick mej att reagera på parallellen mellan Hitler-beundraren Karl Olivecronas och vissa unionsvänners retorik, bara förvåning över att just Oredsson uttryckte sej så. Nu har jag under hand fått bekräftat vad jag från början trodde, nämligen att han var och är EU-anhängare, men också att det är flera som har undrat över hans formulering.

Så till detta med Karl Marx. Under sitt liv upplevde han två stora enhetsprocesser i Europa, den italienska och den tyska. Han var positiv till båda, trots att han verkligen inte hade något övers för den prussiska junkermonarki som stärktes genom den senare. Inte heller var han någon vän av italienshet eller tyskhet; det var inte det "nationella" som styrde hans sympati för det nationella enandet.

Han trodde förvisso att det fanns ett slags automatik i denna utveckling, att produktivkrafternas utveckling med storindustri och världshandeln och allt vad det innebar skulle framtvinga en förändring av produktionsförhållandena och i den politiska överbyggnaden. Men detta var inte i första hand uttryck för någon dialektisk idealism av hegelsk fason utan för historisk materialism – det fanns en handfast empirisk utveckling att peka på.

Som drivkraft bakom denna utveckling såg han kapitalismen och marknaden. Att tala om sådana institutioner är inte "historisk mysticism". Däremot håller jag och säkert också Marx med Sten Henriksson om att de drivkrafterna inte är rationella och demokratiska. En nödvändig förutsättning för en rationalisering och demokratisering är att politiken spelar i åtminstone samma division som ekonomin, dvs. att vi får större politiska enheter.

Men för att förutsättningen ska bli tillräcklig måste de politiska ramarna ges ett bra innehåll. Marx trodde att arbetarklassen och vänstern skulle stå för detta innehåll.

Konkret: EU är bra med en stark och bra politik. Detta kräver a) mer union och b) en starkare europeisk vänster.

Den onödiga samtiden

Löftena infriades inte. Den europeiska enhetsprocessen fortsatte inte rätlinjigt efter Italien och Tyskland. Lars Gustafsson och Jan Myrdal talade en gång om den "onödiga samtiden". Vi fick första världskriget och i dess kölvatten ett andra. De flernationella väldena Ryssland, Turkiet och Österrike-Ungern avknoppade, eller sprack sönder i, småstater. Inte blev Europa och världen fredligare och

bättre för det. Inte heller blev Europa som helhet mer demokratiskt den gången, även om Sverige blev det. (I vår egen tid har splittringsprocessen fortsatt i Jugoslavien. Litet är inte automatiskt vackert.)

Italien och Tyskland enades inte minst för att kunna matcha de befintliga stora europeiska nationalstaterna Frankrike och Storbritannien. Visst, konkurrensen med USA, Japan och Kina är en stark motor bakom dagens europeiska enande. Men enandet kan vara bra ändå, förutsatt att det inte leder till europeisk chauvinism och den tycker jag inte att man ser många tecken på.

Min vision är alltså att Europa ska återgå till den utveckling som avbröts 1914.

Indien som motexempel

Då säger Sten och andra kritiker: en alleuropeisk demokrati har inte förutsättningar att fungera. Vi har inte samma traditioner, talar inte samma språk, läser inte samma tidningar.

En motfråga är: fungerar demokratin i Indien? Det landet har fler invånare, fler språk och kulturer, fler militanta religionsanhängare än Europa. Den språkliga kommunikationen är naturligtvis ett stort problem. Indien klarar sej delvis därför att landets överklasser kan tala med varandra på engelska.

Är då demokratin något för överklassen enbart? Det kan inte vara en vänsterständpunkt. Men i Europa börjar faktiskt engelskan bli ett lingua franca för i stort sett hela befolkningen. Det tar visserligen tid innan alla kan läsa The European flytande och till dess får vi väl sätta in en massa översättningsinsatser, även om det är ett trist arbete.

Sten Henriksson menar kanske att även Indien är ett "odemokratiskt och i längden dödsdömt projekt". Själv gillar jag inte tanken på ett Indien uppdelat i tvåhundra oberoende, kulturellt homogena småstater.

En, tv, flera Berlusconi

Jag ser större hot mot demokratin än den europeiska mångnationalismen. En är för Sveriges del folkrörelsernas tillbakagång och partiella död. Folkrörelser är visserligen inget alleuropeiskt fenomen, och det kan finnas andra mekanismer för demokrati och politisk fostran. Men också de försvagas. Vi har redan haft en Berlusconi i Europa och kan få fler. (Här hemfaller jag nu åt mitt reduktionistiska TV-hat.)

Ett annat hot är naturligtvis alla de politiska manipulationer som i första omgången kanske gör folk förbannade men i längden passi-

viserar. Sten Henriksson pekar med all rätt på detta. Just nu ser vi i Sverige konturerna till två sådana smarta jättemanipulationer: kring kärnkraften och kring EMU-anslutningen. Jag tror att EMU är bra, och det handlar inte bara om mina privata växlingsproblem vid gränserna, men jag tror inte att jag vill manövreras in av Göran Persson/Erik Åsbrink/Jens Henriksson. Sten och jag kan kanske enas kring kravet på folkomröstning.

Gunnar Sandin

PS Sten Henriksson kritiserar den historiska mysticismen men använder själv, apropå Norge, ett uttryck som "en starkare önskan att själv förvalta sitt öde". Jag ser gärna att t.ex. serberna får övernationella inskränkningar i motsvarande förvaltning.

EMU från vänster

Forts. från sid. 1.

5. Införande av omsättningskatt på valutahandel och på Eurokrediter i icke-europeiska banker. De samhällsekonomiska skadorna av valutaspekulationer kan endast minskas genom valutahandels- och kreditkatt.

6. Social och ekologisk minimistandard på världsmarknaden. Regeringar i u-länder, som använder barnarbetare, hänsynslös miljöförstöring och svältlöner för att skapa vinster på världsmarknaden skulle tvingas att genomföra en politik, som är något bättre för sin befolkning.

7. En europeisk ekologisk skattereform. Skatter på resursförbrukning kan gynna arbetsintensiva näringar och begränsa ekologiska skadeverkningar av godstransporter över långa avstånd.

8. Införande av en europeisk lyxskatt. En trettioprocentig skatt på allt, som rika tycker är roligt!

9. Europeiska fackföreningar. Om arbetstagarernas företrädare upphörde med sitt småstadsaktiga beteende skulle det vara slut med företagarlobbyns övertag i Bryssel och en europeisk sociallagstiftning kunde ta form.

10. Stopp för avreglering utan socialt skyddsnet. Avveckling av statliga monopol inom kommunikations- och energiområdet och frisläppand av konkurrens på hittills skyddade områden har fått katastrofala följder på arbetsmarknaden.

Allt enligt Hans-Peter Martin och Harald Schuman. Det är EMU i ett annat sammanhang. Knappast en högerkonspiration, eller hur!

Brutus Östling tänker ge ut "Die Globaliserungs-Falle" på sitt förlag Symposium till våren.

Rolf L. Nilson

Läsvärt från förlaget Daidalos

Zygmunt Bauman, *Postmodern etik*, ca 270 kr

Zygmunt Bauman, *Dödligheten och odödligheten i det moderna samhället*, ca 230 kr

Zygmunt Bauman, *Auschwitz och det moderna samhället*, ca 230 kr
Ulrich Beck, *Att uppfinna det politiska. Bidrag till en teori om reflexiv modernisering*, ca 260 kr
Peter Burke, *Samtalskonstens historia*, ca 200 kr

Mohammed Chaib & Birgitta Orfali (red.), *Sociala representationer. Om vardagsvetandets sociala fundament*, ca 260 kr
Sigmund Freud, *Leonardo da Vinci – ett barndomsminne*, ca 103 kr

Sigmund Freud, *Vitsen och dess förhållande till det omedvetna*, ca 230 kr

Sigmund Freud, *Totem och tabu*, ca 200 kr

Donald H. Graves, *Att undersöka världen. Intervju, observation, reportage*, ca 180 kr

Donald H. Graves, *Skriv- och läsbefruktning*, ca 165 kr

Jürgen Habermas, *Diskurs, rätt och demokrati. Politisk-filosofiska texter i urval*, ca 260 kr

Jürgen Habermas, *Kommunikativt handlande. Texter om språk, rationalitet och samhälle*, ca 300 kr

Jürgen Habermas, *Samhällsvetenskapernas logik*, ca 260 kr

Tomas Kroksmark, *Didaskalos. Undervisningsmetodik från vår tideräknings början*, ca 265 kr

Tomas Kroksmark, *Didaktiska strövtåg. Didaktiska idéer från Comenius till fenomenografisk didaktik*, 245 kr

Per Olof Olofsson, *Det självkonstruerade fängelset. En samhällsbetraktelse*, ca 245 kr
Per Olof Olofsson, *Urfantasin och ordningen. Om begäret, det heliga och det moderna samhället*, ca 152 kr

Per Olof Olofsson, *Den avklädda människan*, ca 127 kr
Seymour Papert, *Hur gör giraffen när den sover? Skolan, datorn och kunskapsprocessen*, ca 190 kr

Charles Taylor, *Identitet, frihet och gemenskap. Politisk-filosofiska texter i urval*, ca 270 kr

Charles Taylor m.fl., *Det mångkulturella samhället och erkännandets politik*, ca 200 kr

Charles Taylor m.fl., *Hegel och det moderna samhället*, ca 127 kr
Lev S. Vygotskij, *Fantasi och kreativitet i barndomen. En psykologisk essä*, ca 177 kr

Böckerna finns i den väl sorterade bokhandeln till ovanstående priser. Man kan också bli medlem av Daidalos bokklubb och få dem ca 25 procent billigare

Därför fria skolmåltider

Det existerar naturligtvis inga kostnadsfria skolmåltider. Frågan gäller huruvida betalningen ska ske solidariskt via beskattningen eller via de enskilda tonårsföräldrarna. Alla tycks vara överens om att kommunen solidariskt ska betala skolmåltiderna under grundskoletiden.

Gymnasiet är formellt en frivillig skolform. Men praktiskt taget alla genomgår nu en gymnasieutbildning, mer eller mindre frivilligt.

Skolmåltidsavgiften i gymnasieskolorna i Lund tillkom redan 1982 som en följd av miljöpartiets strävan att förbättra skolmatens kvalitet. Sedan dess har det varit omöjligt att få bort den, trots upprepade försök.

Skolmåltidsavgiften är relativt låg, 375 kronor per termin. Någon har räknat ut att det motsvarar cirka 4 kronor per måltid för eleverna. Avgiften täcker alltså inte mycket mer än tio procent av kostnaden. Till 90 procent är den subventionerad.

För kommunen handlar fria skolmåltider om ett inkomstbortfall på 2 miljoner kronor per år.

De nyliberala partierna och friser i avgiften en viktig princip. Medborgaren ska lära sig att betala, om än bara tio procent av kostnaden. Centern och miljöpartiet är mer pragmatiska i sin hållning. Kommunen har inte råd med inkomstbortfallet, det finns annat som är angelägnare än fria skolluncher.

Stor apparat

I verkligheten betalar ju Lunds medborgare avgiften under alla omständigheter, antingen via skatten eller enskilt. Frågan är vad som är mest rationellt. Det krävs en stor apparat för att administrera avgiften. Redan identitetskorten för eleverna kostar cirka 40 000 kronor. Alla föräldrar får sig hemsänt brev med information och PG-blanketter. En omfattande kontrollapparat är nödvändig för att registrera inbetalningarna. Cirka 500 klassföreståndare delar i sinom tid ut identitetskorten till eleverna och kontrollerar mot listor att ingen som inte betalt tillskansar sig något kort. Det är en olustig hantering som inkräktar på undervisningen. I skolornas matsalar kontrolleras att eleverna har skolmåltidskort. Metoderna är olika. Somliga kräver att måltidskortet ska ligga på brickan varje gång, andra tillämpar punktkontroller.

Oliver Twist

När elever ska bortvisas från matkoerna uppstår klassiska Oliver Twist-situationen

-Förstår du inte att du stjälar när du tar mat utan att ha betalat?

-Men magistern, jag är så hungrig, jag har skrivning i eftermiddag.

-Jag får ingen mat förrän klockan fem.

-Det skulle du tänkt på i förväg. Du är illojal mot dina kamrater som har betalt. Jag ska kontakta dina föräldrar och anmäla för rektor. Detta är ytterst allvarligt! Ko-

ntrollapparaten är till för den nyliberala pedagogikens skull. I Dickens gammalliberala samhälle tillämpades Ricardos doktrin om den järnhårda lönelagen. När Oliver begärde en tallrik soppa till, ifrågasatte han ett helt samhällssystem. Dagens gymnasist som försöker tillskansa sig mat utan att ha betalat ifrågasätter de nyliberala avgiftsidéerna.

Lundagymnasister bestraffas hårt men rättvist, sedan de försökt smita in på skolbesprisen utan giltigt matkort.

Impopulärt

Begripligt nog är skolmåltidsavgifterna impopulära inte bara bland eleverna utan också bland lärarna. På de namnlistor för avskaffande av skolmåltidsavgifterna som cirkulerar på skolorna har flera lärare och ett par skolledare antecknat sig.

Ett stödargument från avgiftsivrarna är att skolmåltidsavgifterna är så låga att alla har råd att betala dem. Motfrågan blir då varför inte kommunen har råd att ta denna så obetydliga kostnad.

Ett annat argument är, att eleverna struntar i skolmaten, de sticker till hamburgerbarer i stället för att äta skolmåltider. I bland spetsas detta argument med påståendet, att det är särskilt de elever som påstås ha minst pengar som står för detta oskick. De rika har alltid anklagat de fattiga för att slösa.

Det finns ingen anledning att moralisera över att en del elever ibland äter på andra ställen än i skolan. De som gör det är självfallet de som har pengar. Det faktum att de gör det kan inte vara något argument mot skolmåltiderna. Och ingen kan idag anständigtvis förneka, att skillnaderna beträffande fickpengar är stora bland dagens elever.

Ur föräldrarnas synvinkel

Det kan vara värt att se den ekonomiska frågan ur föräldrarnas synvinkel. Redan det förhållandet att det s k förlängda barnbidraget togs bort under sommarmånaderna innebar en sänkning bland många andra av barnfamiljernas standard. 375 kronor kan förefalla lite, men i många fall handlar det om en gränskostnad i en budget som redan är helt utfylld med andra utgifter. Ganska många familjer har fler än ett barn just i gymnasieåldern. 750 kronor är genast en mer drabbande kostnad. Just när barnen blir dyrare än de tidigare varit passar samhället på och avgiftsbelägger skolmaten.

Parodiska girigbukar

Skattefinansiering av skolmåltiderna innebär för föräldrarna att kostnaden för skolmåltiderna fördelas över alla år de betalar skatt i stället för att komma som en extraavgift just under den period då barnen är dyrast. Dessutom får också de som inte har egna barn vara med och betala, vilket irriterar en del av de mest parodiska girigbukarna. Men de kommer ju i sin tur en dag att försörjas av kommande generationer, trots att de moraliskt sett inte förtjänar det.

Naturligtvis är skattefinansiering det samhällsekonomiskt mest rationella sättet att betala skolmåltiderna. Man slipper kontrollapparaten. Man tillämpar principen att fördela kostnader över individernas livscykel.

Nu reser vi flaggan.

Politiskt kan införande av fria skolluncher tyckas vara en obetydlig reform. Men den är möjlig. Den innebär att vi agerar på den punkt där motståndaren är svagast. Den är av stor av stor principiell och symbolisk betydelse. Den demonstrerar på ett konkret och tydligt sätt samhällets solidariska ansvar för den unga generationens utbildning.

Alla medborgare har en klar uppfattning om frågan, oavsett om de är för eller mot. Det är därför en mycket synlig reform.

Lund var en av de första kommuner som införde skolmåltidsavgifter. Det kommer att uppmärksammas om Lund blir en av de första som avskaffar dem. Förhoppningsvis kommer andra kommuner att följa exemplet. Under många år har kommunernas och statens politik kännetecknats av nedskärningar, besparingar och nya avgifter.

I ett sådant läge märks det, när motsatsen inträffar: en avgift tas bort, en principiellt viktig rättighet hävdas. Det är som att resa en flagga: hit har vi retirerat, men nu drar vi oss inte tillbaka längre, nu samlar vi vårt folk och inleder kampen att återta allt som förlorats!

Gunnar StenSSon.

Kommunalpolitiska reflektioner

Än lever gubben... Nils-Arne Andersson, S Sandbybo, centerpartist och fd högst kompetent kommunfullmäktigordförande konstaterar att den satsning på ett ungdomens om inte hus så i alla fall café, som kd n Centrum, med hjälp av extraanslag nu gör ger även andra kommunalnämnder en moralisk rätt att söka extra bidrag för ungdomssatsningar. Byahuset i Södra Sandby, Mellersta skolan i Dalby m.fl. lämpliga byggnader för dylik verksamhet vore kanske värda en extrasatsning!?

Vad följer sig manne bakom byggnadsnämndens ärende 4 vid nästkommande sammanträde. Rubriken är "Sunda planen - Stadsarkitektkontorets idédokument för framtidens Lund", dock utan skriftligt underlag. Nya Hardebergastäder? Svar ges, antar jag, så småningom av nämndens vice ordförande Thomas Schlyter, kanske redan i detta VB-nummer.

För två veckor sedan utlovade jag rapport från den "kommunaliserade" arbetsförmedlingsnämnden. Tyvärr hann inte kommunkontoret få in namnen på kommunens representanter i tid till länsarbetsnämnden. Det dröjer alltså ännu en tid innan vi får svar på vilka befogenheter den nybildade arbetsförmedlingsnämnden verkligen kommer att få. Förväntningarna pendlar mellan "inga alls" och "stora".

Så har kommunstyrelsen lagt sitt budgetförslag, att behandlas i slutet av december. Värt att notera är den borgerliga oppositionens hafsigt ihopkomponerade besparingsförslag. Exempel: "Den nya barnomsorgstaxan... kommer sannolikt att innebära minskade kostnader. 5 miljoner motsvarar drygt 1 procent av nettokostnaderna." konstaterar man, och föreslår en sådan besparing. Nu är det bara så att den nya taxan ännu inte är beslutad. Föräldragrupper, personal, politiska instanser, förvaltningar, alla har under några veckor brottats med ett inte alldeles lättgenomträngligt remissmaterial, bestående av ett stort antal alternativa taxekonstruktioner. Så småningom kommer fullmäktige att fatta beslut. Må det bästa förslaget vinna! Självt är jag av den bestämda uppfattningen att barnomsorgen inte tål fler nedskärningar. Och dom som jobbar i branchen är än mer bestämda

SBP

Dansteatern (forts. fr. s. 1)

Innan applåderna lagt sig, läste dansarnas företrädare upp dansgruppens enträgna önskan om att få behålla Patrick King som konstnärlig ledare. De menade att styrelsen var inställd på att ge honom sparken efter det första året, och att detta borde debatteras offentligt. Det lär finnas stockholmare i Skånes dansteaters styrelse som inte accepterar provinsiala förmågor...

Gack och se modern dans på scen!

Thomas S.

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet (Se ovan).

NY ADRESS.....

Dubbelspåret ingen lyxfråga!

Det finns en obehaglig ton i Gunnars Sandins avfärdande av opinionen mot dubbelspåret. Han talar om ett dalt med en mellan-skiktsoption precis som om människors klasstillhörighet har något att göra med oron över tågolyckor. Både min mamma och min pappa var lågavlönade arbetare. Jag är dessutom uppvuxen femtio meter från den smalspåriga järnvägen mellan Växjö och Västervik. Ska det räcka för att Gunnar Sandin ska tycka att jag är värd att lyssna till?

Vi bor hundrafemtio meter från det blivande dubbelspåret, i en villa med en boendekostnad som tar en stor del av inkomsten. Vi trivs här på Gunnesbo, men skulle inte ha något emot att flytta till Thomas Schlyters grannskap i Professorsstaden. Dottern går på Gunnesboskolan, yngsta sonen ska börja där en dag. I husen runt omkring oss bor dagmammar, byggnadsarbetare, brevbarare men också läkare, lärare och ingenjörer.

Många av oss barnfamiljer på Gunnesbo är oroliga för att det skall hända en stor tågolycka. Detta oavsett klasstillhörighet. Vår skola ligger mycket nära spåret och dessutom finns det ytterligare en skola som har ett känsligt läge. Lerbäcksskolan. Oron har tilltagit efter den otäcka olyckan i Kävlinge. Vi minns Tage Danielssons sketch om sannolikheten av ytterligare en olycka efter Harrisburg. Det var ett olycksstillbud som precis som Kävlinge kunde ha gått värre. Sedan kom Tjernoby. Vad kommer efter Kävlinge? Det är lätt för Gunnar Sandin att vara flott. Han bor inte intill ett spår där tågen ska dundra fram i hundrafemtio eller vad det nu blir. Jag tycker han ska vara lite mindre mästrande. Det finns en stark opinion mot dubbelspåret från dem som bor runt omkring, människor som oroar sig för sin närmiljö. Många tycker att lundapolitikerna har tagit alldeles för lätt på den oron och heller inte brytt sig om att på allvar sätta sig in i den alternativa lösning som Tåggruppen lagt fram. Gunnar Sandin pratar om reaktionära lokalopinioner. Gunnesbo är ett

Hämta ut ranson m.m.

Man kan få knalla till station och stå där som ett hjon och glo som en spion. Ty det kan komma en person som vill att man skall väskan köra. Och man får hämta ut ranson av cognac, vin och Kron åt greve och baron. Och man får vara postiljon, ja, allting får ett stadsbud göra.

Det är Bengt Karlsson som citerar den klassiska "Stadsbudsvisan" (tyvärr uppsatt i högerjusterad prosaspalt) i sin bok *En historia om Stadsbuden 2 i Lund - 100 år 1996*. Av boken framgår att även Lunds stadsbud förr hade mycket brokiga arbetsuppgifter.

Att "knalla till station" och vänta på väskor var själva början. Den första stadsbudskåren i Lund inrättades 1857, strax efter järnvägens ankomst, och hade sitt kontor på stationen. Det var magistraten som tog initiativ till denna nya service åt stadens befolkning och besökare. Men stadsbuden utförde också många tjänster direkt åt SJ, som att öppna och stänga de grindar som till en början spärrade vägen till plattformarna. De lämnade också ut gods och förvarade reseffekter. Med tåget anlände också den kol och koks vars vidare distribution länge var en av kårens stora arbetsuppgifter och inkomstkällor.

I dag sysslar Stadsbuden 2, "tvåan", nästan bara med långväga

bostadsområde som har en heterogen befolkning både avseende klasstillhörighet och nationalitet. Vi har också en blandad bebyggelse bestående av egna hem, bostadsrätter och flerfamiljshus. LKF är en stor hyresvärd här ute. Frågan om dubbelspåret berör boende på Nöbbelöv, Oskarshem och Gunnesbo. Inom detta område bor cirka 9.000 personer. Det finns givetvis många olika åsikter kring dubbelspåret, men man kan inte som Gunnar Sandin avfärda oron med oseriösa och osakliga argument som att politikerna daltar med mellanskiktet. Jag blir skräckslagen över Sandins fanatism när han talar om ett tredje spår genom Lund. Till skillnad från Gunnar Sandin tycker jag att det är positivt att fullmäktige har beslutat att bordlägga frågan, när nu Banverkets tidigare löfte om ett godsspår utanför Lund verkar bli en bluff.

Annelie L.
Trebarnsmor
boende på Gunnesbo

flyttningar och annan åkeribetonad transportverksamhet. Den som har sett dekalerna på deras bussar undrar kanske vart ettan blev av. Svaret ges i boken: de uppgick i tvåan 1979 efter konkurs. Tidigare hade konkurrens mellan de båda föreningarna stundtals lett till handgripligheterna på järnvägs-perrongerna.

Magistraten, dvs. kommunen, hade alltså tagit initiativet till stadsbuden. De fortsatte till in på 1960-talet med att anta reglementen, bestämma taxor och godkänna nya bud. I övrigt fungerade stadsbuds-föreningen som ett slutet arbetarkooperativ där nya medlemmar fick köpa in sej och intäkterna delades solidariskt. Alla var dock inte likvärdiga: vid sidan av de ordinarie buden fanns det under långa tider timanställd arbetskraft.

Studenters snobbism

Och så var det systemärendena och andra udda uppdrag. Vid dem drojer Bengt Karlsson gärna, och det är förstas ett tacksamt ämne med alla dess anekdoter, av vilka man känner igen en hel del från diverse skildringar om studentlivet. Det slår en vilken enorm snobbism som länge rådde, där det ansågs olämpligt att en student eller annan "bildad" person själv bar sina väskor till och från tåget. Nog gjorde den studentikosa skämtlystnaden sina överslag ibland och stadsbuden kunde ges uppdrag på gränsen till det förnedrande, men de tycks ha hållit god min. I varje fall antyder inte Bengt Karlsson något annat.

Det är ingen tungviktig bok som han har skrivit. Det finns onödiga upprepningar och alla bilder förefaller inte lika väsentliga. De senaste decennierna får man verkligen inte veta mycket om. Men den är lättläst och allmänt trevlig. Och det framgår på många sätt att författaren vet mycket om Lunds historia.

Gunnar Sandin

Djingsis Musikkafé

I huset bakom Ica Tornet söndag 27.10 kl. 15. Trollerier, clownier och en smula akrobatik med Jumping Joe till tonerna av Gösta Peterséns dragspel. 20 kr inträde för alla åldrar. Arr. Lilla Vargen.

Kapitalet

Oskärat ex. av *andra* Bohmanupplagan sökes för nytryckning. Bokpriser utlovas. Ring Arkiv, tel. 133920.

Ingen miljöaktion

När fan blir äldre blir han åtminstone halvreligiös. En gång väckte denna signatur visst uppseende genom att rubricera sönderskärning av bildäck på Nöbbelöv som "miljöaktion". Nu står det i tidningen att något liknande har hänt på Norra Fäladen. Denna gång ska vi inte provocera. Vi vill betona att den röd-gröna majoriteten i Lund tänker åstadkomma ett miljövänligare och mer kollektivt trafiksystem i Lund på demokratisk väg.

Dessutom är vi inte säkra på att de nattliga aktörerna på norr drevs av ideella motiv.

I ett avseende kan vi dock inte ansluta oss till Sydsvenskans indignation. Där stod om studenter som på grund av dådet inte kunde ta bilen till föreläsningen. Med tanke på att det är mindre än kilometer från studenbostadsområdet på Norra Fäladen till universitetsområdets tyngdpunkt ser vi det inte som någon stor olägenhet att för en gångs skull byta till cykel. Dessutom är det nerförsbacke.

Grr

MÖTE MÖTE

Kommunalpolitiska gruppen träffas måndag kl. 20 på v-lokalen för att bereda kommunfullmäktige. Dessförinn, kl. 19 (kaffe med fralla från 18.30) är fullmäktigegruppen bjuden till LKF, Tvärg. 21, för information och meningsutbyte.

Röda Kapellet. Sö 27.10. kl. 18.45 rep. med Joakim inför 30 november. Nr 233, 247, 254, 332, 333, 336, 337 och 338. Intrassrade av Stockholmsorkesterns 20-årsfest 16.11 kontakta Gunnar S., tel 135899.

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Gunnar Sandin m.fl.

Näste redaktör: Karin Blom

Manus sänds per post till: Veckobladet, Bredg. 28, 222 21 Lund. Onsdag e. 17 till fax 046-14 65 82. Manus mottas gärna på 3,5" diskett eller e-mail: lunds.tidskriftsverkstad @ mailbox.swipnet.se

Telefon till redaktörerna:
Karin Blom 046-14 16 12
Rolf Nilson 046-12 90 44
Thomas Schlyter 046-14 75 05
Vid utebliven tidning ring:
Sven-Bertil Persson 046-13 82 13.